

[Gert Petersen.]

for et ja. Hvis disse løfter ikke respekteres nøje, tror jeg, man ude i befolkningen vil opleve en massiv overgang fra ja-lejren til nej-lejren. Jeg må sige, at når man allerede nu begynder at tage afstand fra et givet løfte om britisk medlemskab som forudsætning for dansk medlemskab, synes jeg, der udøves en antiparlamentarisk virksomhed, der langt overgår den, som „Vi anklager“-annoncen blev beskyldt for. Det, man gør med den slags, er nemlig, at man skaber en fornemmelse ude i befolkningen af, at man altså ikke kan stole på politikerne; de sagde én ting før den 2. oktober, nu er den 2. oktober overstået, nu har vi stemt, nu siger de noget andet. Hvis man vil undergrave respekten for demokratiet, kan man fortsætte ad den vej. Jeg er ikke interesseret og vores parti er ikke interesseret i, at man skal gå ad den vej og undergrave respekten, men jeg advarer: det kan ende dermed.

I denne kritiske situation har vi så fået en ny statsminister, som også vi fra SF ønsker velkommen. Den nye statsminister har vi også kontroverser med, bl. a. i EF-spørgsmålet, men vi ved, at han kommer fra fagbevægelsen. Det er længe siden, vi har haft en mand fra fagbevægelsen på statsministerposten her i Danmark, og vi er i vort parti glade for, at det atter er tilfældet. Vi håber og tror, at den nye statsminister vil huske de arbejdsår, han har bag sig, det være sig på arbejdspladser eller som funktionær i fagbevægelsen, og at han bevarer evnen til at lytte til de kammerater, som han, om jeg så må sige, er kommet fra, men som jeg er sikker på at han stadig væk har i sin omgangskreds. I så fald vil der også være muligheder fra vores side, trods uenighed om det ene og det andet, for samarbejde med den nye statsminister.

Jeg må sige om den afgæede statsminister, at også ham har vi tit stået imod; men ikke desto mindre er det vores opfattelse, at hr. J.O. Krag har haft en ganske væsentlig betydning for dansk politik, også igennem den fordomsfrihed, som han ved mange lejligheder har lagt for dagen, og som bevirkede, at der — med den uenighed, som også eksisterer — alligevel kunne opstå et sådant forhold mellem arbejderbevægelsens to største partier, at man kunne samarbejde om en række reformer til gavn for den arbejdende

befolkning. Det er i høj grad hr. J.O. Krags fortjeneste.

Men til åbningstalen. Jeg må erkende, at jeg har svært ved at se megen skabende nytænkning i den. Afsnittet om Fællesskabne bringer os vidt omkring og langt tilbage i tiden, men så er det, som om de store ord og kræfterne åbenbart er sluppet op. Man lander i den grå nutid, og udsynet forkortes mærkbart.

I det ledsagende katalog over planlagte lovforslag er der slet ikke så lidt positivt. Bl. a. hæfter jeg mig ved forslagene om at nedtrappe afskrivninger på bindende kontrakt, om at give det offentlige ret til at ekspropriere jord til boligformål, om at indføre en særlig lav rente for boligfondens udlån, om at indsætte samfundsrepræsentanter i bankbestyrelserne, om at oprette et kontroludvalg for efterretningstjenesterne. Det er alt sammen noget, som også socialistisk folkeparti ofte har efterlyst, og disse forslag kan naturligvis vente støtte fra vor side.

Man kan anføre, at det meste af den slags ting er lapperier. Men gode lapper, der gør livet lidt lunere for almindelige mennesker, er heller ikke at foragte, og lad mig straks sige, at den omstændighed, at de borgerlige partier formentlig ikke alene siger nej til at sy disse lapper på — og jeg bygger her på erfaringerne fra sidste samling — men endog vil rive nogle af dem af igen, hvis de får politisk mulighed for det, selvfølgelig må påvirke vurderingen hos socialistisk folkeparti som et parti, der har forpligtet sig til at varetage arbejderes og lønmodtageres interesser.

Men kataloget rummer også mærkværdigheder. Jeg ser, at man vil ophæve tilskuddet til nedbringelse af forbrugerpriserne på mejeriprodukter. Der er tale om en EF-følgelov. Men det tilskud blev indført i 1967 af socialdemokratiet og SF for at friholde mejeriprodukter for moms. Det må stå helt klart, at en ensidig ophævelse af denne ordning uden nogen form for kompensation vil belaste vort forhold til regeringen ganske alvorligt.

Der er andet af det, der siges i åbningstalen — for slet ikke at tale om noget af det, der ikke siges — som egentlig er mere interessant. Man proklamerer, at væksten i den indenlandske efterspørgsel skal dæmpes, samtidig med at industriinvesteringerne